

Мамчич Олена

Авторка більше 110 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами: 50 міжнародних антологій, 7 збірок поезій.

Серце ніжне, серце рушникове
У мереживі гірких зотлілих втрат.
Крізь століття, замкнене у слові,
Ти живеш як найцінніший скарб...
Із народження до смерті в чистім полі
Огортаєш душі для життя,
Мій народ тебе зберіг для волі,
Для молитви і для каяття.
Скарги днів, гаптованих у фарбах,
Ніби розчинилися у снах,
На добро і щастя ти на варті
В боротьбі, сміливий не на жах...
Розкажи мені про біль народу:
Колір чорний і червоний, наче кров,
Білий колір – чистота природи,
Благодать і правда, і любов.
Рушникова безкінечна ласка,
Що торкається родинних милих рук,
Ти – поезія, ти – чиста, світла казка,
Ти – як музики блаженний ніжний звук...
Збережу тебе для пам'яті і сили,
І для вірності нащадків збережу,
Твоя вічність – наче щедрі крила,
Що не зрадять ширості межі...

***

Прийдешній день до прізви спонукає,
Гвалтує безкінечний сум років,

А небо мовчки в хмарах заглядає
У сутність досконалих мудрих слів.
Порину в далечінь бурхливих весен
І обійму собою білий світ,
Отруту вип'ю на замшілих плесах,
Кидаючись у мертвий той політ.
Прийму твою невдячну досконалість,
Жалобу всіх невпізнаних вогнів,
Шкребе на серці віковічна жалість
І непотреба безлічі кроків.
Нездужає у горах сивий вітер,
Йому однаково не жити в висоті,
О мій безмежний вітре ненаситний,
Твоя неволя – чаша гіркоти.
Блукання перлів в негараздах Божих,
Одна з перлин дістанеться й мені,
Мисливець-слово стало насторожі,
На вежі братній силою дзвенить.
У настрої зухвалих авангардів
Примара мороку жахливих кольорів,
Не схибить доля, що завжди на варті
Розбурханих сваволею віків...

***

Контекстом слів, народжених невчасно,
Так гірко плаче років сивина,
Славетна воля в пеклі днів не згасне,
Не зрадить осені миттєвостям весна.
На мапі слів, підступних і brutальних,
У мороку розчавлених братерств
Не чути епосу кривавого металу
Від пересічних безнародних верств.
Кінець світів, прогавлених невчасно,
У злам століть, покинутих в словах,
Жага війни і крові чорно-красних
Народжує і смерть, і біль, і страх.
Тож буде так, як станеться довіку:

Проклять чужих синхронних заметіль
Під щем зими в вітрах далеких крику
Під кривдою, що опанує біль.
Не повернути вже того братерства,
Яке в століттях гинуло в боях,
Навіки зраджено безмежність серця
І дивину майбутнього в очах.
Лишився біль і рани під блукання
Нещирих слів в облуді почуттів,
І терпкість крові вічного займання
Під вогнище скуйовджених вітрів...

***

Життя моє, правдива полонино,
Немає кривді місця у бутті,
Крокує сонце небом у хмарах,
Рука в руці – так нам з тобою йти.
Молитвослів у тротуарних хащах,
Бринить бузковий весняний розмай,
І з року в рік іти все важче й важче,
Хоча всміхається далекий дивокрай.
Я мушу йти від братства яснооких
Терпких у безнадіях крихких літ,
Приймати друзів, іноді жорстоких,
Радіти їм, дивуючи цей світ.
Немає спокою блаженному свавіллю
Гріхів чеснот у буреломах днів,
Коли здається, що ти майже вільна
Від клевету нещирих «хижаків».
Пройду усе, здолавши перешкоди
У мареві розстріляних свобід,
Під ліхтарем чужої несвободи
Рікою волі спрямувавши пліт...